

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การศึกษาการเปิดรับและความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์ของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ที่มีต่อประชาชนด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เพื่อศึกษาการเปิดรับการสื่อความหมายธรรมชาติของประชาชนด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่ในเขตอุทยานแห่งชาติ ศึกษาความเข้าใจการสื่อความหมายธรรมชาติของประชาชนด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเขตอุทยานแห่งชาติ และเพื่อศึกษาพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของประชาชนจากการเปิดรับ และความเข้าใจมีต่อการสื่อความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ซึ่งผลของการวิจัยมีความสัมพันธ์ครอบคลุมทั้งวัตถุประสงค์ของการวิจัย สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล อภิปรายผล ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไปดังนี้

สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาการเปิดรับและความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์ของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ที่มีต่อประชาชนด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ มีประเด็นสำคัญ ดังนี้

ส่วนที่ 1 ลักษณะทางประชากรศาสตร์

กลุ่มตัวอย่างงานวิจัยในครั้งนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 400 คน พบว่าส่วนใหญ่ ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศชาย จำนวน 229 คน คิดเป็นร้อยละ 57.20 มีอายุ 30-33 ปี จำนวน 182 คน คิดเป็นร้อยละ 45.50 การศึกษาระดับปริญญาตรี มีจำนวน 211 คน คิดเป็นร้อยละ 52.70 มีอาชีพพนักงานเอกชน จำนวน 154 คน คิดเป็นร้อยละ 38.50 มีรายได้ 20,001-25,000 บาท จำนวน 128 คน คิดเป็นร้อยละ 32.00 มีและมีสถานภาพโสด จำนวน 320 คิดเป็นร้อยละ 80.00

ส่วนที่ 2 พฤติกรรมนักท่องเที่ยว

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความถี่ในการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560 2-3 ครั้ง จำนวน 224 คน คิดเป็นร้อยละ 56.00 มีการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติภูมิภาคเหนือมากที่สุด จำนวน 134 คน คิดเป็นร้อยละ 33.50 มีองค์ประกอบที่ทำให้ตัดสินใจไปท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติมากที่สุดคือ การท่องเที่ยวตามสถานการณ หรือฤดูกาล จำนวน 293 คน คิดเป็นร้อยละ

26.40 และมีรูปแบบการท่องเที่ยวแบบนักท่องเที่ยวประเภทเดินทางระหว่างวันหยุด จำนวน 254 คน คิดเป็นร้อยละ 63.50

ส่วนที่ 3 การเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์

การเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ โดยรวม มีระดับการเปิดรับอยู่ในระดับมากเมื่อพิจารณา ระดับการเปิดรับเป็นรายด้านพบว่า ด้านการสื่อความหมายที่ไม่ใช้นักสื่อความหมาย มีค่าเฉลี่ย สูงสุด มีระดับการเปิดรับอยู่ในระดับปานกลาง

ด้านการสื่อความหมายโดยนักสื่อความหมาย

การเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ ด้านการสื่อความหมายโดยใช้นักสื่อความหมาย มีระดับการ เปิดรับอยู่ในระดับปานกลางพิจารณา ระดับการเปิดรับเป็นรายข้อพบว่า การพูดเพื่อการสื่อ ความหมายโดยเจ้าหน้าที่ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด

ด้านการสื่อความหมายโดยไม่ใช้นักสื่อความหมาย

การเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ ด้านการสื่อความหมายที่ไม่ใช้นักสื่อความหมาย มีระดับการ เปิดรับอยู่ในระดับมากเมื่อพิจารณา ระดับการเปิดรับเป็นรายข้อพบว่า การสื่อความหมายนอก พื้นที่ (นอกฤดูกาลท่องเที่ยว) มีค่าเฉลี่ยสูงสุด

ส่วนที่ 4 ความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนของความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์ของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ซึ่งประกอบไปด้วย 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการให้ข้อมูล ด้านการสร้างความรู้ ด้าน การจัดการพื้นที่ และด้านการประชาสัมพันธ์องค์กร ด้านการให้ข้อมูล ความเข้าใจสื่อ ประชาสัมพันธ์ของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช โดยรวม มีระดับความเข้าใจอยู่ใน ระดับมาก เมื่อพิจารณา ระดับความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์เป็นรายด้านพบว่า ด้านการสร้าง ความรู้ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ซึ่งสามารถสรุปผลเป็นรายประเด็น ดังนี้

ด้านการให้ข้อมูล

ความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์ของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ด้านการให้ ข้อมูลมีระดับความเข้าใจอยู่ในระดับมากเมื่อพิจารณา ระดับความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์เป็นราย

ข้อพบว่า เข้าใจในการให้บริการในอุทยานแห่งชาติเพื่อที่จะท่องเที่ยวได้อย่างสะดวก มีค่าเฉลี่ยสูงสุด

ด้านการสร้างความรู้

ความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์ของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ด้านการสร้างความรู้ มีระดับความเข้าใจอยู่ในระดับมากเมื่อพิจารณาระดับความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์เป็นรายข้อพบว่า เกิดความเข้าใจ รวมถึงได้รับประสบการณ์ความรู้ที่เพลิดเพลินและมีคุณค่าจากการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด

ด้านการจัดการพื้นที่

ความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์ของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ด้านการจัดการพื้นที่ มีระดับความเข้าใจอยู่ในระดับมากเมื่อพิจารณาระดับความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์เป็นรายข้อพบว่า มีความเข้าใจการสื่อความหมายธรรมชาติที่ชักนำให้นักท่องเที่ยวหลีกเลี่ยงกิจกรรมที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด

ด้านการประชาสัมพันธ์องค์กร

ความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์ของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ด้านการประชาสัมพันธ์องค์กร มีระดับความเข้าใจอยู่ในระดับมากเมื่อพิจารณาระดับความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์เป็นรายข้อพบว่า กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช มีภาพพจน์ที่ดีในทัศนคติของท่าน มีค่าเฉลี่ยสูงสุด

ส่วนที่ 5 การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ซึ่งประกอบไปด้วย 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว ด้านการกระตุ้นจิตสำนึก และด้านการสร้างความรู้และความเข้าใจ พบว่า การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยรวม มีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุดเมื่อพิจารณาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการสร้างความรู้และความเข้าใจ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ที่สุด ซึ่งสามารถสรุปผลเป็นรายประเด็น ดังนี้

ด้านการสร้างความรู้และความเข้าใจ

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการสร้างความรู้และความเข้าใจ มีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุดเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ได้รับความรู้เกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติจากการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ที่สุด

ด้านการกระตุ้นจิตสำนึก

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการกระตุ้นจิตสำนึก มีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุดเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักท่องเที่ยวต้องกางเต็นท์พักแรมตามที่กรมอุทยานแห่งชาติกำหนด เพื่อความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวและการไม่ส่งผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ที่สุด

ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ : ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว มีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักท่องเที่ยวที่สนใจในกิจกรรมล่องแก่ง จะต้องมีพื้นฐานการว่ายน้ำเป็นอย่างดี และต้องปฏิบัติตามระเบียบและคำแนะนำของเจ้าหน้าที่อย่างเคร่งครัด มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ที่สุด

ส่วนที่ 6 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

ผู้ตอบแบบสอบถามมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในเรื่อง ควรมีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับวิธีการท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติให้มากขึ้นมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 31.53

ส่วนที่ 7 การทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 ลักษณะด้านประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแตกต่างกัน

ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

เพศที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเรื่อง ความถี่ในการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560 และภูมิภาคที่มีการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติมากที่สุด แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

อายุที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเรื่อง ความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560 และรูปแบบการท่องเที่ยวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษากับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

การศึกษาที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเรื่อง ความถี่ในการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560

ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

อาชีพที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเรื่อง ความถี่ในการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560 ส่วนในเรื่อง รูปแบบการท่องเที่ยว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

รายได้ที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเรื่อง ความถี่ในการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560 ภูมิภาคที่มีการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติมากที่สุด และรูปแบบการท่องเที่ยว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

สถานภาพที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเรื่อง ความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560

สมมติฐานที่ 2 พฤติกรรมนักท่องเที่ยวที่แตกต่างกันมีผลต่อการเปิดรับสื่อความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชแตกต่างกัน

การเปรียบเทียบการเปิดรับสื่อความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช จำแนกตามความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560

ผลการเปรียบเทียบการเปิดรับสื่อความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช จำแนกตามความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560 พบว่า ความถี่

ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560 แตกต่างกันมีผลต่อการเปิดรับสื่อความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืชด้านการสื่อความหมายโดยใช้นักสื่อความหมาย และโดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การเปรียบเทียบการเปิดรับสื่อความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช จำแนกตามภูมิภาคที่มีการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติมากที่สุด

ผลการเปรียบเทียบการเปิดรับสื่อความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช จำแนกตามภูมิภาคที่มีการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติมากที่สุด พบว่า ภูมิภาคที่มีการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติมากที่สุดแตกต่างกันมีผลต่อการเปิดรับสื่อความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ด้านการสื่อความหมายโดยใช้นักสื่อความหมาย และโดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การเปรียบเทียบการเปิดรับสื่อความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช จำแนกตามรูปแบบการท่องเที่ยว

ผลการเปรียบเทียบการเปิดรับสื่อความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่า และพันธุ์พืช จำแนกตามรูปแบบการท่องเที่ยว พบว่า รูปแบบการท่องเที่ยวแตกต่างกันมีผลต่อการเปิดรับสื่อความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืช ด้านการสื่อความหมายโดยใช้นักสื่อความหมาย ด้านการสื่อความหมายที่ไม่ใช้นักสื่อความหมาย และโดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานที่ 3 การเปิดรับสื่อความหมายของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช แตกต่างกันมีผลต่อความเข้าใจการสื่อความหมายธรรมชาติแตกต่างกัน

ความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์กับความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์

ผลการทดสอบพบว่า การเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์มีผลต่อความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์ ในระดับปานกลางสะท้อนให้เห็นว่าเป็นความสัมพันธ์ที่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน นั่นคือ การเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ ด้านการสื่อความหมายโดยใช้นักสื่อความหมายและด้านการสื่อความหมายที่ไม่ใช้นักสื่อความหมายยิ่งมากขึ้น ความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์ก็ยิ่งมากขึ้นเท่านั้น

สมมติฐานที่ 4 ลักษณะทางประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกันมีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของประชาชนแตกต่างกัน

การเปรียบเทียบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จำแนกตามเพศ

ผลการเปรียบเทียบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จำแนกตามเพศ พบว่า เพศที่แตกต่างกันมีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว ด้านการกระตุ้นจิตสำนึก และโดยรวม แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยพบว่า เพศหญิงมีระดับการปฏิบัติในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมากกว่าเพศชาย

การเปรียบเทียบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จำแนกตามอายุ

ผลการเปรียบเทียบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จำแนกตามอายุ พบว่า อายุที่แตกต่างกันมีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว ด้านการกระตุ้นจิตสำนึก และโดยรวม แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การเปรียบเทียบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จำแนกตามการศึกษา

การเปรียบเทียบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จำแนกตามการศึกษา พบว่า การศึกษาที่แตกต่างกันมีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว และโดยรวม แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การเปรียบเทียบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จำแนกตามอาชีพ

ผลการเปรียบเทียบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จำแนกตามอาชีพ พบว่า อาชีพที่แตกต่างกันมีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว ด้านการกระตุ้นจิตสำนึก และโดยรวม แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การเปรียบเทียบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จำแนกตามรายได้

ผลการเปรียบเทียบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จำแนกตามรายได้ พบว่า รายได้ที่แตกต่างกันมีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว ด้านการกระตุ้นจิตสำนึก และโดยรวม แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การเปรียบเทียบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จำแนกตามสถานภาพ

ผลการเปรียบเทียบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จำแนกตามสถานภาพ พบว่า สถานภาพที่แตกต่างกันมีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว ด้านการกระตุ้นจิตสำนึก ด้านการสร้างความรู้และความเข้าใจและโดยรวม ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 5 พฤติกรรมนักท่องเที่ยวที่แตกต่างกันมีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของประชาชนแตกต่างกัน

การเปรียบเทียบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จำแนกตามความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560

ผลการเปรียบเทียบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จำแนกตามความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560 พบว่า ความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560 ที่แตกต่างกันมีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว และโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การเปรียบเทียบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จำแนกตาม ภูมิภาคที่มีการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติมากที่สุด

ผลการเปรียบเทียบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จำแนกตามภูมิภาคที่มีการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติมากที่สุด พบว่า ภูมิภาคที่มีการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติมากที่สุดที่แตกต่างกันมีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การเปรียบเทียบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จำแนกตาม รูปแบบการท่องเที่ยว

ผลการเปรียบเทียบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จำแนกตามรูปแบบการท่องเที่ยว พบว่า รูปแบบการท่องเที่ยวที่แตกต่างกันมีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวและโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานที่ 6 การเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชที่แตกต่างกันมีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของประชาชนแตกต่างกัน

ความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ผลการทดสอบระหว่างการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ พบว่า การเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชมีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอยู่ในระดับปานกลาง สะท้อนให้เห็นว่าเป็นความสัมพันธ์ที่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน นั่นคือ การเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ ด้านการสื่อความหมายโดยใช้นักสื่อความหมายและด้านการสื่อความหมายที่ไม่ใช้นักสื่อความหมายยิ่งมากขึ้น การท่องเที่ยวเชิงนิเวศก็ยิ่งมากขึ้นเท่านั้น

สมมติฐานที่ 7 ความเข้าใจการสื่อความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชมีความสัมพันธ์ต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของประชาชนที่แตกต่างกัน

ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ผลการทดสอบระหว่างความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ พบว่า ความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชมีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอยู่ในระดับปานกลาง สะท้อนให้เห็นว่าเป็นความสัมพันธ์ที่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน นั่นคือ ความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับความหมายธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการให้ข้อมูล ด้านการสร้างความรู้ด้านการจัดการพื้นที่ และด้านการประชาสัมพันธ์องค์กรยิ่งมากขึ้น การท่องเที่ยวเชิงนิเวศก็ยิ่งมากขึ้นเท่านั้น

อภิปรายผล

ส่วนที่ 1 ลักษณะทางประชากรศาสตร์

กลุ่มตัวอย่างงานวิจัยพบว่าส่วนใหญ่ ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศชาย มีอายุ 30-33 ปี การศึกษาระดับปริญญาตรี มีอาชีพพนักงานเอกชน มีรายได้ 20,001-25,000 และมีสถานภาพโสด ซึ่งสอดคล้องกับ ชิตวร ประดิษฐ์รอด (2557) ได้ศึกษาเรื่อง “ปัจจัยองค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยว และปัจจัยแรงจูงใจในการท่องเที่ยวที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกท่องเที่ยวปริณทลของคณวิยทำงานในเขตกรุงเทพมหานคร” ผลการศึกษาพบว่า โดยส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุ 21-30 ปี มีสถานภาพโสด ระดับการศึกษาอยู่ในช่วงปริญญาตรี มีรายได้ 15,001-30,000 บาทต่อเดือน และประกอบอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน โดยที่การท่องเที่ยวต้องอาศัยปัจจัยในหลายด้าน เช่น รายได้ การเดินทาง วันเวลาที่มีโอกาสไปท่องเที่ยวตามสถานที่ต่างๆ รวมทั้งการบริการ ที่ส่งผลต่อการตัดสินใจออกไปท่องเที่ยวยังสถานที่ต่างๆ

ส่วนที่ 2 พฤติกรรมนักท่องเที่ยว

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความถี่ในการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ.2560 2-3 ครั้ง ซึ่งสอดคล้องกับ เถกิงศักดิ์ ชัยชาญ (2556) ได้ศึกษาเรื่อง “การพัฒนาคุณภาพการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ” ผลการศึกษาพบว่า พฤติกรรมของนักท่องเที่ยวในส่วนใหญ่มักจะเคยมาท่องเที่ยวเชิงนิเวศแล้ว 2-3 ครั้ง โดยท่องเที่ยวในช่วงเดือนกรกฎาคม - กันยายน โดยใช้รถยนต์ส่วนตัวในการเดินทาง ใช้เวลาในการท่องเที่ยว 2-3 วัน และมักไปครอบครัวเป็นส่วนใหญ่ โดยที่มีการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติภาคเหนือมากที่สุด มีองค์ประกอบที่ทำให้ตัดสินใจไปท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติมากที่สุดคือ การท่องเที่ยวตามสถานการ์ณ หรือฤดูกาล และมีรูปแบบการท่องเที่ยวแบบนักท่องเที่ยวประเภทเดินทางระหว่างวันหยุด ซึ่งสอดคล้องกับ เบญจวรรณ อุซุพงศ์อมร (2552) ได้ศึกษาเรื่อง “พฤติกรรมและแรงจูงใจในการท่องเที่ยวภายในประเทศของคนวัยทำงานเขตกรุงเทพมหานคร” ผลการศึกษาพบว่า พฤติกรรมการท่องเที่ยวในภาคต่างๆของประเทศไทย พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ท่องเที่ยวในภาคเหนือ มีวัตถุประสงค์หลักในการท่องเที่ยวในประเทศไทยเพื่อพักผ่อน โดยเลือกการ เดินทางในช่วงเวลาวันหยุดต่อเนื่อง

ส่วนที่ 3 การเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์

ด้านการสื่อความหมายโดยนักสื่อความหมาย การเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ ด้านการสื่อความหมายโดยใช้นักสื่อความหมาย มีระดับการเปิดรับอยู่ในระดับปานกลาง โดยที่การพูดเพื่อการสื่อความหมายโดยเจ้าหน้าที่ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด การสื่อสารโดยนักสื่อความหมาย คือ เจ้าหน้าที่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชที่มีหน้าที่ในการให้บริการข่าวสาร การนำเที่ยว และการสื่อความหมายแบบแสดงสดหรือการสาธิต ในเขตพื้นที่ป่าอนุรักษ์ยังคงเป็นสื่อประชาสัมพันธ์ที่มีความสำคัญต่อนักท่องเที่ยว เพราะเจ้าหน้าที่เป็นผู้ที่มีความรู้ความชำนาญด้านทรัพยากรธรรมชาติในแต่ละสถานที่ซึ่งนักท่องเที่ยวสามารถเกิดการรับรู้ข้อมูล เกิดความรู้ความเข้าใจ การปฏิบัติตนในการเข้าใช้พื้นที่ และสร้างทัศนคติที่ดีต่อองค์กรได้เป็นอย่างดี ในขณะเดียวกันช่องทางการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ของนักท่องเที่ยวมีเพิ่มมากขึ้นทำให้การเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์โดยนักสื่อความหมายมีการเปิดรับน้อยลง

ด้านการสื่อความหมายโดยไม่ใช้นักสื่อความหมาย การเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ ด้านการสื่อความหมายที่ไม่ใช้นักสื่อความหมาย มีระดับการเปิดรับอยู่ในระดับมากโดยที่ระดับการเปิดรับเป็นรายข้อพบว่า การสื่อความหมายนอกพื้นที่ (นอกฤดูกาลท่องเที่ยว) มีค่าเฉลี่ยสูงสุด จากผลการศึกษาดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าในปัจจุบันช่องทางในการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีเพิ่มมากขึ้นสร้างความสะดวกในการเข้าถึงของนักท่องเที่ยวได้มาก ทำให้นักท่องเที่ยวสามารถเปิดรับข้อมูล สร้างความเข้าใจ และปฏิบัติตนเป็นนักท่องเที่ยวที่ดีด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และเกิดทัศนคติที่ดีต่อหน่วยงานด้านการอนุรักษ์

การเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืชในด้านต่างๆ มีความสอดคล้องกับการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ รัตนา ลักษณะวารกุล (2555 : 45-52) ได้กล่าวถึงรูปแบบและวิธีการสื่อความหมายเกี่ยวกับสื่อตัวกลางไว้ว่า “สื่อตัวกลาง” ในการสื่อความหมายหมายถึง วิธีการ อุปกรณ์ เครื่องมือ ที่ใช้ในการให้ข้อมูลข่าวสารหรืออธิบายเรื่องราวโดยสร้างความรู้ ความเข้าใจแก่นักท่องเที่ยว โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ การสื่อความหมายโดยใช้นักสื่อความหมาย (Personal services) และ การสื่อความหมายที่ไม่ใช้นักสื่อความหมาย (Nonpersonal service) ซึ่งจากการศึกษาพบว่า การเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ โดยรวม มีระดับการเปิดรับอยู่ในระดับมาก

ส่วนที่ 4 ความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์

ด้านการให้ข้อมูล ความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์ของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ด้านการให้ข้อมูล มีระดับความเข้าใจอยู่ในระดับมาก โดยเมื่อโดยที่ระดับความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์เป็นรายชื่อพบว่า เข้าใจในการให้บริการในอุทยานแห่งชาติเพื่อที่จะท่องเที่ยวได้อย่างสะดวก มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเพราะการสร้าง ความเข้าใจด้านข้อมูลด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศรวมทั้งการบริการของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชนั้นเป็นความเข้าใจพื้นฐานสำหรับการเข้าไปท่องเที่ยวและใช้บริการในเขตพื้นที่ป่าอนุรักษ์ทั่วประเทศ

ด้านการสร้างความรู้ ความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์ของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ด้านการสร้างความรู้ มีระดับความเข้าใจอยู่ในระดับโดยที่ระดับความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์เป็นรายชื่อพบว่า เกิดความเข้าใจ รวมถึงได้รับประสบการณ์ความรู้ที่เพลิดเพลินและมีคุณค่าจากการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ซึ่งถือเป็นสิทธิพื้นฐานของประชาชนและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของพื้นที่ป่าอนุรักษ์ ที่เป็นสถานที่เพื่อหาความรู้ เป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ ของประชาชนภายใต้การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ด้านการจัดการพื้นที่ ความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์ของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ด้านการจัดการพื้นที่ มีระดับความเข้าใจอยู่ในระดับมาก โดยที่ระดับความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์เป็นรายชื่อพบว่า มีความเข้าใจการสื่อความหมายธรรมชาติที่ชักนำให้นักท่องเที่ยวหลีกเลี่ยงกิจกรรมที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด จากผลการศึกษาดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจะต้องไม่สร้างผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติแล้ว ยังต้องระมัดระวังพฤติกรรมระหว่างการท่องเที่ยวในพื้นที่ป่าอนุรักษ์ โดยเฉพาะกิจกรรมที่จะก่อให้เกิดการทำลายระบบนิเวศของธรรมชาติ

ด้านการประชาสัมพันธ์องค์กร ความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์ของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ด้านการประชาสัมพันธ์องค์กร มีระดับความเข้าใจอยู่ในระดับมาก โดยที่ระดับความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์เป็นรายชื่อพบว่า กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช มีภาพพจน์ที่ดีในทัศนคติของท่าน มีค่าเฉลี่ยสูงสุด จากผลของการศึกษาแสดงให้เห็นว่าภารกิจด้านการอนุรักษ์ ฟื้นฟู และพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชได้รับการยอมรับจากประชาชน เพราะเป็นหน่วยงานที่สร้างการมีส่วนร่วมระหว่างภาครัฐ เอกชน และประชาชน ในการอนุรักษ์และปกป้องทรัพยากรธรรมชาติ ซึ่งเป็นสมบัติของประเทศ จึงเป็นผลให้เกิดภาพลักษณ์ที่ดีในทัศนคติของประชาชน ซึ่งจะต้องมีการพัฒนาต่อไปในอนาคต

ความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์ของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ในด้านการ

ให้ข้อมูล ด้านการสร้างความรู้ความเข้าใจ ด้านการจัดการพื้นที่ ด้านการประชาสัมพันธ์องค์กร สอดคล้องกับแนวคิดด้านการสื่อความหมายธรรมชาติ รัตนา ลักขณาวรรกุล (2555 : 15) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการสื่อความหมายธรรมชาติ เพื่อเป็นการให้ข้อมูลเกี่ยวกับพื้นที่ การสร้างความรู้ความเข้าใจคุณค่าของธรรมชาติ เป็นเครื่องมือในการบริหารจัดการพื้นที่ และใช้เป็นเครื่องมือสำหรับการประชาสัมพันธ์องค์กร ซึ่งเป็นการสร้างความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์ของนักท่องเที่ยว เพื่อการท่องเที่ยวในพื้นที่ป่าอนุรักษ์ ผลการศึกษาพบว่าข้อมูลในส่วนของความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์ของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ซึ่งประกอบไปด้วย 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการให้ข้อมูล ด้านการสร้างความรู้ ด้านการจัดการพื้นที่ และด้านการประชาสัมพันธ์ ด้านการให้ข้อมูล ความเข้าใจสื่อประชาสัมพันธ์ของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช โดยรวม มีระดับความเข้าใจอยู่ในระดับมาก

ส่วนที่ 5 การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว มีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ผลจากการศึกษาแสดงให้เห็นว่ากิจกรรมด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศนั้นเป็นกิจกรรมนันทนาการที่สร้างความเพลิดเพลิน ผ่อนคลาย และสร้างประสบการณ์ไปพร้อมๆกับการท่องเที่ยวชมความงามของธรรมชาติ ซึ่งกิจกรรมนันทนาการภายในเขตพื้นที่ป่าอนุรักษ์นั้นล้วนแล้วแต่ไม่สร้างผลกระทบกับทรัพยากรธรรมชาติ แต่เป็นการสร้างกิจกรรมให้คนได้ใกล้ชิดธรรมชาติ ภายใต้ข้อควรปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวโดยปราศจากผลกระทบที่จะเกิดกับทรัพยากรธรรมชาติ

ด้านการกระตุ้นจิตสำนึก การท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้านการกระตุ้นจิตสำนึก มีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด จากผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่านักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ โดยการตระหนักถึงกฎ ระเบียบ และข้อกำหนดในการปฏิบัติตนในการเข้าใช้พื้นที่ป่าอนุรักษ์เพื่อการท่องเที่ยว ซึ่งจะส่งผลให้ทรัพยากรธรรมชาติ ได้แก่ สัตว์ป่า พันธุ์พืช และพื้นที่ป่าอนุรักษ์ได้รับความปลอดภัยจากการท่องเที่ยวเชิงนิเวศตามการปฏิบัติตนที่ดีของนักท่องเที่ยว

ด้านการสร้างความรู้และความเข้าใจ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้านการสร้างความรู้และความเข้าใจ มีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด จากผลการศึกษาโดยที่การสร้างการรับรู้ความเข้าใจ การเล็งเห็นถึงความสำคัญของทรัพยากรธรรมชาตินั้น เมื่อนักท่องเที่ยวเกิดความรู้ความเข้าใจที่ดี จะสามารถนำไปเผยแพร่ยังผู้อื่นให้เกิดความรู้ด้านการท่องเที่ยวและอนุรักษ์

ทรัพยากร ซึ่งจะส่งผลต่อความคาดหวังของประชาชนซึ่งเป็นเป้าหมายเดียวกันกับหน่วยงานของรัฐ อย่างกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ที่เป็นหน่วยงานหลักในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ

ผลการศึกษาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว ด้านการกระตุ้นจิตสำนึก ด้านการสร้างความรู้และความเข้าใจ มีความสอดคล้องกับแนวคิดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนของนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ซึ่งประกอบไปด้วย 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว ด้านการกระตุ้นจิตสำนึก และด้านการสร้างความรู้และความเข้าใจ พบว่า การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยรวม มีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะต่อผู้นำผลวิจัยไปใช้ประโยชน์

1. ประชาชนหรือนักท่องเที่ยวในช่วงอายุ 26-34 ปี มีการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ภายนอกอุทยานแห่งชาติ รวมทั้งภายนอกฤดูกาล ดังนั้นผู้นำเสนอสื่อประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศควรให้ความสำคัญกับสื่อที่หลากหลายรูปแบบ เพื่อสร้างการเปิดรับและความเข้าใจด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้เกิดประสิทธิภาพมากขึ้น
2. ประชาชนหรือนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่นิยมไปท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติทางภาคเหนือ ซึ่งเป็นนักท่องเที่ยวตามฤดูกาล ผู้นำเสนอสื่อประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ควรให้ความสำคัญกับสื่อประชาสัมพันธ์ที่ครอบคลุมในอุทยานแห่งชาติ และสื่อประชาสัมพันธ์ภายนอกอุทยานแห่งชาติ โดยใช้ทั้งสื่อบุคคล และสื่อที่ไม่ใช่บุคคล เพื่อการเข้าถึงการเปิดรับของนักท่องเที่ยวหรือประชาชนที่มีเป้าหมายคือความเข้าใจด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

ข้อเสนอแนะต่อผู้นำผลวิจัยไปใช้เพื่อต่อยอดความรู้

1. ควรนำกลยุทธ์ด้านการประชาสัมพันธ์ และกลยุทธ์ด้านการสื่อสารการตลาดแบบบูรณาการมาใช้บูรณาการเพื่อสร้างการรับรู้ที่มีประสิทธิภาพ ให้เกิดประสิทธิผลด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

2. ควรนำการประชาสัมพันธ์เชิงรุกมาสนับสนุนในการดำเนินการด้านการประชาสัมพันธ์ เพื่อสร้างการสื่อสารระหว่างองค์กรกับประชาชนให้แพร่หลาย ในรูปแบบของการหลอมรวมสื่อต่างๆเข้าด้วยกันในด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

3. ควรทำการศึกษาทัศนคติของประชาชนต่อประเด็นการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ว่ามีเหตุปัจจัยใดบ้างที่จะสามารถโน้มน้าวใจให้ประชาชนมีจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ผ่านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ